

Stražarska Kula

i
Glasnik Kristove Prisutnosti

"Stražaru, što je u pogledu noći?"

"Jutro dolazi, a i noć!" (Izaija 21:12,13)

SVEZ. XXX POLUMJESEČNIK BROJ 18
15. RUJAN
A. D. 1909 – A. M. 6037

SADRŽAJ

Noćne Halucinacije - „Probudi se!”	663
Za Očekivati je Jasnije Svjetlo	663
Optužbe Protiv Nas	664
„Jedno drugome priznajte svoje pogreške”	665
Naš Odgovor Na Pismo	667
Nadopuniti Patnje – Za Crkvu	667
Privlačenje Oca i Privlačenje Sina	668
Objašnjenja i Ispravci	669
Nemoguće Prevariti Izabrane	670
Samosvladavanje u Slobodi	672
Različiti Stupnjevi Ljubavi	674

STIJENO VJEKOVA
Jer nitko ne može postaviti
drugi temelj
OTKUPNINA ZA SVE

"Na stražu ću svoju stati, na kulu se postaviti, i motriti da vidim što će mi on reći, i što da mu odgovorim kada budem ukoren." (Hab. 2:1)

Na zemlji tjeskoba naroda i smetenost, huka mora i valova(nemirni i nezadovoljni). Ljudima će srca klonuti od straha i od iščekivanja onoga što dolazi na svijet: jer će se uzdrmati sile nebeske(crkvene vlasti)...kada vidite da se to događa, znajte da je blizu kraljevstvo Božje. Podignite pogled i podignite svoje glave; jer se približava vaše otkupljenje.—Luka 21:25-31

OVAJ ČASOPIS I NJEGOV SVETI ZADATAK

Ovaj časopis je jedan od glavnih faktora ili instrumenata u sistemu Biblijske Pouke, ili „Bogoslovnog Proširenja,” koje je sada bilo predstavljeno u svim djelovima civiliziranog svijeta po WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY, ovlaštenog 1881, „Za Promicanje Kršćanske Spoznaje.” On ne služi samo kao učionica gdje se Istraživači Biblije mogu sastati na studij Božanske Riječi, nego također i kao kanal komunikacije kroz kojeg se do njih može doći sa obavijestima o Kongresima Društva i o dolasku putujućih predstavnika nazvanih „Putujući starješine,” i biti osvježeni sa izvještajima o Kongresima.

Naše „Berejske Pouke” su tematska ponavljanja ili pregledi STUDIJA koje je naše Društvo izdalo, većinom ugodno uređene, i vrlo korisne svima koji bi zaslužili jedini počasni stupanj kojeg Društvo odobrava, naime, *Verbi Dei Minister* (V.D.M.), koji, kada ga se prevede na Hrvatski glasi, *Sluga Božanske Riječi*. Naše obrađivanje Međunarodnih Pouka Nedjeljne Škole je posebno za starije Istraživače Biblije i Učitelje. Neki to obilježje smatraju neophodnim.

Ovaj časopis čvrsto brani jedini pravi temelj Kršćanske nade koji je sada bio tako općenito negiran – Otkupljenje kroz dragocjenu krv „Čovjeka Krista Isusa, koji je dao sebe kao *Otkupninu* [odgovarajuću cijenu, zamjenu] za sve.” (1. Pet. 1:19; 1. Tim. 2:6) Gradeći na tom sigurnom temelju sa zlatom, srebrom i dragocjenim kamenjem (1. Kor. 3:11-15; 2. Pet. 1:5-11) Riječi Božje, njegov daljnji zadatak je da „svima rasvjetli što je zajedništvo tajne koja od početka svijeta bijaše skrivena u Bogu...da sada crkvi bude obznanjena mnogovrsna mudrost Božja...koja u drugim naraštajima nije bila obznanjena ljudskim sinovima kao što je sada obznanjena.” (Efež. 3:5-9,10)

Oslobođen je utjecaja bilo koje organizacije, sekte ili ljudskog učenja, dok nastoji sve više i više dovesti svaki svoj izričaj u što potpuniju podložnost volji Božjoj u Kristu, kako je izražena u Svetom Pismu. Prema tome časopis je slobodan objaviti odvažno sve ono što je Gospodin rekao – u skladu sa Božanskom mudrošću koja nam je data da to razumijemo. Naš stav nije dogmatičan, nego uvjeren; jer mi znamo što tvrdimo, koračajući sa bezuvjetnom vjerom po sigurnim Božjim obećanjima. Povjerali smo mu pouzdanje, da bude korišten jedino u Njegovoj službi; od tud naše odluke u odnosu na ono što se može i što se možda neće pojaviti na njegovim stranicama da to mora biti u skladu s našom prosudbom onoga što je Njemu ugodno, učenjem Njegove Riječi, za izgrađivanje Njegovog naroda u milosti i spoznaji. I mi ne samo da pozivamo nego mi potičemo naše čitatelje da si dokažu sve izjave iz časopisa sa nepogrešivom Riječju na koju se stalno ukazuje, kako bi se olakšalo takvo ispitivanje.

Za nas Biblija jasno uči:

DA JE CRKVA „HRAM” ŽIVOG BOGA – njegova „građevina,” čija gradnja traje cijelo Evandeosko doba – od kad je Krist postao Otkupitelj svijeta i „glavni kamen” ovog hrama kroz kojega će kad bude završen Božji blagoslovi doći svim narodima i oni će imati pristup Njemu. – 1 Kor.3:16, 17; Ef. 2:20-22; 1 Moj. 28:14; Gal.3:29

DA SE U MEĐUVREMENU NASTAVLJA KLESANJE, OBLIKOVANJE I POLIRANJE posvećenih vjernika u Kristovo djelo pomirenja, i kada posljednji od tog „živog kamenj”, „izabranog i dragocjenog” bude bio spreman, Veliki Graditelj će ih sve dovesti k sebi kroz prvo uskrsnuće; i hram će biti ispunjen slavom i biti će mjesto sastajanja Boga i ljudi tijekom Milenija. – Otkr. 15:5-8

DA JE TEMELJ NADE ZA CRKVU I SVIJET zasnovan na činjenici da je Isus Krist, milošću Božjom, okusio smrt za svakoga, „otkupnina za sve” i da će on biti „istinita svjetlost, koja obasjava svakoga čovjeka i koja dolazi na svijet” u određeno vrijeme. – Hebr. 2:9; Ivan 1:9; 1 Tim. 2:5,6

DA JE NADA CRKVE da će biti poput svog Gospodina, „vidjeti ga kakav doista jest”, biti „sudionikom božanske prirode”, i imati udjela u njegovoj slavi kao sunasljednici. – 1 Ivan 3:2; Ivan 17:24; Rim.8:17; 2 Pet.1:4

DA JE SADAŠNJI ZADATAK CRKVE usavršavanje svetaca za buduće djelo službe; razvijanje u sebi svake milosti; biti Božji svjedok svijetu; i pripremiti se da budu kraljevi i svećenici u sljedećem dobu. – Ef. 4:12; Mat. 24:14; Otkr. 1:6; 20:6

DA JE NADA ZA SVIJET milenijsko kraljevstvo u kojemu će svi dobiti priliku biti blagoslovljeni sa spoznajom i svim drugim – vraćanje svega onog što je Adam izgubio, svima koji to prihvate i koji budu bili poslušni, iz ruku njihovog Otkupitelja i njegove proslavljene Crkve – dok će svi nepopravljivi biti zauvijek uništeni. – Djela 3:19-23; Iza. 35

NOĆNE HALUCINACIJE – „PROBUDI SE!”

U nedavnom izdanju spomenuli smo brata iz Australije, nekoć nježno nazivanog u ovim kolumnama kao „naš voljeni sin Timotej,” koji je očito oslijepio u pogledu duhovnih stvari. Primijetili smo da je izašao u tisak kako bi objavio da je sedamnaest godina, kako on to sada vidi, radio pod zabludama naših učenja, i kako bi se ispričao što je dao sve od sebe da ponavlja isto. Jadan čovjek! Pitamo se je li ga supruga navela na tako bezumno pisanje? Ipak, svih tih sedamnaest godina koje su on i njegova supruga proglasili najblaženijim godinama njihova kršćanskog iskustva, godinama njihova najboljeg rasta u milosti i spoznaji. Sada izjavljuju da je ono za što su tada vjerovali da je sam ključ Božanskog plana vjekova bio lažni ključ – naime „misterij” – da Crkva, Tijelo Kristovo, treba biti dionik sa svojim Gospodinom u njegovoj slavi, na temelju prednosti „sudjelovati u njegovim patnjama,” „biti mrtav s njim”; „Jer ako s njime trpimo, s njime ćemo kraljevati; ako s njime umremo, s njime ćemo živjeti.” Ovu „misteriju”, ovaj ključ za razumijevanje Božanskog plana, oni sada proglašavaju najvećom pogreškom – toliko rangiranom da čini urednika ovog časopisa i tisuće da se raduju ovoj Istini i svjetlu koje ona baca na Božansko Riječ podlošnima Drugoj smrti.

Zaista je nevjerovatno kakav zaokret može doći u ljudski um kada se jednom otkači od užeta Istine govoreći: „Raskinimo njihove okove i odbacimo njihove uzice sa sebe.” Umišljajući da su se sami izvukli iz stanja Druge Smrti (iz kojih je nemoguće ikoga obnoviti), oni sada namjeravaju pomoći svim čitateljima „Stražarske Kule” da izađu iz tog istog stanja Druge Smrti; nedvojbeno obrazlažući da ako mogu pobjeći nakon sedamnaest godina, drugi koji su nedavno došli mogli bi imati dobre šanse; ali naravno ne bi bilo šanse da urednik „Stražarske Kule” ostane sam. Jadan on!

Još uvijek ispunjeni ovom idejom, isti Brat i Sestra izdali su letak pod naslovom „Probudite se!” Budući da su se sami „probudili,” željni su probuditi druge – na što? Vjerojatno u onom stanju u kojem su bili prije sedamnaest godina, kada su prvi put izašli na svjetlo Sadašnje istine koja je sjala iz ovog časopisa i njegovih pomoćnih publikacija. Uvjeravamo ovog dragog brata i sestru da je prije sedamnaest godina, i od tada, učinjeno sve što je u našoj moći da probudimo njih i svu dragu „kuću vjere” posvuda. Vjerujemo da su probuđeni i da su sada ponovno zaspali i samo sanjaju u snu – doživljavaju noćnu moru. Kad bismo znali kako ih pravilno probuditi, da mogu shvatiti svoje sadašnje iskustvo kao noćne halucinacije. Ipak, ponovno želimo reći da ako netko zna bolje tumačenje Božje riječi od ovoga koje mi iznosimo, savjetujemo mu da ga svakako prihvati. Više od ovoga, ako je netko

temeljito ispitao naše prezentacije Božanskog plana i ne nađe da mu je srce i glava mirna i da su njegove čežnje zadovoljene kao što ništa drugo ne može učiniti, savjetujemo mu ili njoj da dalje traži. Što se nas samih tiče, možemo samo reći da smo toliko zadovoljni Božanskim planom da se nismo mogli odvojiti ni od jedne njegove karakteristike. Tijekom trideset i pet godina vremena žetve u kojem smo objavljivali ove istine, nismo imali ništa za odbaciti, ništa za odbaciti kao pogrešno. S druge strane, naš je put, kao što je obećano, sve više blistao kako je vodio dalje. Nije potrebno ponavljati nikakve korake. Ne očekujemo da će Gospodin voditi svoj narod krivim putem trideset pet godina, niti sedamnaest godina, a zatim će ih trebati probuditi da se vrate njihovi koraci. Naprotiv, „Naš kralj ide dalje!” i svi koji ga slijede nastaviti će otkrivati da on vodi pravim putem i da njihov „put sve više i više svijetli do savršenog dana.”

ZA OČEKIVATI JE JASNIJE SVJETLO

Netko bi se mogao upitati, tvrdite li onda da ste nepogrešivi i da je svaka rečenica koja se pojavljuje u publikacijama „Stražarske Kule” izrečena s apsolutnom točnošću? Zasigurno ne tvrdimo niti smo ikada tvrdili. Kakav motiv mogu imati naši protivnici da nas tako napadaju? Ne žele li oni postaviti laž kako bi sebi dali izgovor za napade i nastojali izokrenuti prosudbe drugih? Jesu li Mojsije ili Aron ili Jošua ili David ili Salomon ili bilo koji od proroka ikada iznijeli takvu tvrdnju za sebe? Ili bi itko iznio takvu tvrdnju za njih? Sam prijedlog je apsurdan. Najviše što bismo mogli tvrditi za najbolje od njih bilo bi da su bili odani Bogu u svojim srcima, da su nastojali vršiti njegovu volju i biti vođeni njegovom Riječi i providnostima, te da ih je Bog iskoristio na jedan način a drugi za služenje njegovoj stvari i blagoslov i pouku svog naroda. Kakva je potreba da tražimo više od ovoga za „Stražarsku Kulu”?

U gore navedenom ne uvodimo usporedbe u pogledu stupnja upotrebe ili korisnosti navedenih strana. Neke je Gospodin koristio više, a neke manje. Jedni su grijeshili manje, a drugi više. Mi samo ukazujemo na nerazuman stav naših protivnika. Nije na nama da utvrđujemo stupanj nelojalnosti njihova srca prema Bogu i nebratstva prema nama, što ih tjera na takve neljubazne i neistinite prezentacije. Oni nisu naše sluge. Mi niti smo odgovorni za njihove izjave, niti smo nadležni odrediti stupanj njihovog grijeha ili primjerenu kaznu za njega. Oni tvrde da su Kristove sluge, kao i mi, i Gospodaru svatko od nas mora polagati račun. Ne, budući da smo u danu polaganja računa, prikladno je da shvatimo da svatko sada daje račun i da Gospodin svakome govori: „Iz tvojih ću ti usta suditi.” (Luka 19:22.) Milosrdni, ljubazni, puni

ljubavi, mogu očekivati milost; oni su od one vrste kojoj je Gospodin obećao bogatstvo njegove milosti. Nemilosrdni, ogorčeni, tvrdi, okrutni možda ne očekuju milost. Oni nemaju razvoj srca koji bi ih učinio pravim predmetima za milost. Oni su u onom stanju koje će, za njihovo vlastito dobro, zahtijevati da budu bačeni u vanjsku tamu svijeta, gdje će uskoro biti mnogo jauka i žalosti i škrguta zuba i razočarenja u velikom vremenu nevolje s kojim će se ovo doba zatvoriti. Ova će nevolja biti s ciljem da otopi njihova srca i osladi njihove karaktere; ili će, ako to ne uspije, za takve značiti drugu smrt.

OPTUŽBE PROTIV NAS

Naši protivnici iznose različite tvrdnje koje nisu u skladu jedna s drugom. Ispitajmo ove kritike:

(1) Tvrde da smo neispravno primijenili Mateja 24:45, itd., na publikacije „Stražarske Kule” i da smo, na temelju tog preuzetog autoriteta, nastojali oduzeti slobode Crkvi i „gospodariti njome” nad Božjom baštinom. Mi odgovaramo, Nije tako. Sve do našeg izdanja od 15. Rujna, čak su se i protutvrdnje odnosile na Mat. 24:45, prezentirane u ovim kolumnama. Te aplikacije su napravili naši neprijatelji kao nešto protiv čega bi se mogli boriti. I što su se više borili protiv svog navodnog čovjeka od slame, to su više pokazivali vlastitu nemoć i istinitost tvrdnje koju su unaprijed željeli diskreditirati. Tako su naši protivnici skrenuli pažnju na stvar koju bi naša skromnost spriječila da spomenemo. Što su više napadali naš stav to je veći broj onih koji su uvidjeli njegovu istinitost.

(2) Kada gornji argument ide protiv njih, naši protivnici sljedeći put izjavljuju da ako se „Stražarska Kula” prepozna kao „onaj sluga” iz Mateja 24:45, onda oni vjeruju da bi reci 48-51 trebali imati ispunjenje nad nama. Želja njihovih umova je otac misli – da vide kako se strašne stvari ovih redaka ostvaruju u nama. Sudom ili prijevarom moraju nastojati dokazati da „Stražarska Kula” sada tvrdi da Gospodin odgađa svoj dolazak. Moraju pokušati dokazati da „Stražarska Kula” bije svoje „susluge” i halapljivo jede i pije s pijanim Babilonom. Zao um i bujna mašta mogu dokazati sve na svoje zadovoljstvo, kao što su pismoznanci i farizeji, pri Prvom došašću, optuživali Gospodina da je proždrljivac i pijanac, da se druži s prostitutkama i nižim slojevima društva, s kojim ne bi imali ništa. Samo zato su tvrdili da je on „Beelzebub, knez đavola.” Optužen je za bogohuljenje i pogubljen kao kriminalac. Njegove nas riječi upozoravaju da očekujemo slične lažne optužbe i okrutno postupanje, jer „sluga nije iznad svoga gospodara”. Na ove optužbe odgovaramo:

Mi nipošto nismo povezani s Babilonom i nitko ne cijeni tu činjenicu niti bi temeljitije potkrijepio našu tvrdnju od samog Babilona. Nismo udarali braću.

Dosjei „Stražarske Kule” za trideset godina to dokazuju. Čak se i o našim neprijateljima govori ljubazno i velikodušno. Naprotiv, poznavatelji činjenica znaju da su nas i javno i privatno „lažna braća” udarala po oba obraza, ogovarala, klevetala i činila sve podlo i prezirno i protivno Duhu Gospodnjem. Povjerali smo svoj slučaj Gospodinu; ili, bolje rečeno, prepoznali smo da je naš slučaj Gospodinov. Uvjereni smo da vršimo njegovu volju ne vraćajući zlo za zlo niti klevetu za klevetu, već naprotiv, blagoslove zauzvrat za povrede. Nastavljamo činiti sve što je u našoj moći da održimo Istinu u njezinoj veličanstvenoj ljepoti, da, slučajno, ne samo da njeni prijatelji budu više očarani i blagoslovljeni, već da se možda neki od njenih neprijatelja oporave od svoje ludosti.

Na optužbe da smo se hvalili i kojima smo tražili i nastojimo dovesti Božji narod u ropstvo ljudskim sistemima, odgovaramo: Ove optužbe su sigurno lažne, što se tiče našeg srca, budući da Gospodin poznaje naše srce. U potpunosti je njegovo za korištenje u njegovoj službi za promicanje njegove Istine, za blagoslov njegovog naroda. Štoviše, vjerujemo da su sve činjenice slučaja sagledane svakom savjesnom umu, potpuno, temeljito i trajno u suprotnosti s tvrdnjama naših protivnika. Naše publikacije neprestano pred Božji narod postavljaju božansko mjerilo, Bibliju. One to podržavaju kao nijedan drugi spis na svijetu. Na nju se obraćaju u svakoj prigodi za odgovor na svako pitanje za pouku Božjeg naroda u svakoj pojedinosti, kao što to ne čine nijedne druge publikacije, koliko nam je poznato. Ako postoje ikakve druge publikacije na svijetu koje tako jasno iznose prava Crkve protiv svih papa, biskupa, klera i njihovih porobljavajućih tendencija, mi o njima ne znamo i bili bismo sretni vidjeti ih i znati da drugi ili su jednaki ili nadmašili naše napore da Božji narod upozna Istinu, da ih Istina oslobodi.

Doista, pitali smo se nije li naša vjernost Crkvi u isticanju sloboda i autoriteta crkve, te da su pastiri, starješine i đakoni službenici Crkve, a ne njezini gospodari, možda razlog zašto se neki čini se starješine i vođe među njima posebno protive „Studijama Svetog Pisma,” sv. VI. Skrenuta nam je pozornost na neke slučajeve u kojima su slobode Crkve uzurpirane od strane vođa koji su, želeći zadržati uzurpaciju, pokušali spriječiti Gospodnje stado da čuje Pastirov glas koji im govori njihov ispravan put iz „Stražarske Kule.” Nije na nama da sudimo bilo kome. „Gospodin će suditi svom narodu.” Na nama je unaprijed upozoriti sve na koje imamo utjecaja da što se više približavaju pojedinačno, i kao klase i Crkve, točnom skladu s učenjima Riječi Gospodnje, u istom omjeru bit će spremni i sposobni podnijeti ključne testove koji su sada pred nama.

Možemo li sugerirati da prema našem razumijevanju posebne kušnje ovog „časa kušnje” započinju s vođama i sve više napreduju među onima koji su pozvani iz tame u Božje čudesno svjetlo? Kasnije će to doći do svećenstva nominalne Crkve i njezinih laika, a na kraju i do potpuno neobnovljenih masa. Apostolove riječi dobro predstavljaju naše vlastite osjećaje prema svima na koje imamo utjecaja, naime: „Sjeti se da sam tijekom [trideset] godina svakog dana i noći opominjao.” (Djela 20:31)

„PRIZNAJTE JEDAN DRUGOM GREŠKE”

Optužuje nas da su se naša učenja o vitalnim istinama promijenila i da još uvijek javnosti šaljemo „Studije Svetog Pisma” koje iznose naša prijašnja učenja i da smo stoga krivi za nepoštenje. Našim bi protivnicima trebalo biti drago da je to istina, jer ostavljaju dojam da se slažu s publikacijama koje izlaze, ali da se ne bi složili s njima da su promijenjene. Ovo je još jedan slučaj „varanja i prevarenosti.” Naši protivnici žele nešto oko čega bi se posvađali i optužili protiv nas; pa su se uhvatili ove stvari, za koju ćemo uskoro pokazati da je prijevara, a krivo predstavljanje, bilo iz nesporazuma ili ne, nije na nama da sudimo. Primijetiti će se, međutim, da toliko daleko od ljubavi prema „Studijama Svetog Pisma” i pokušaju otkupa cijelog njihovog izdanja u njihovom sadašnjem obliku i prije bilo kakvih promjena, ovi protivnici nemaju ljubavi prema „Studijama Svetog Pisma,” ne puštaju ih u promet uopće, a mnogi od njih su bili neprijateljski raspoloženi prema njima već neko vrijeme i samo su čekali priliku i izgovor za zadavanje ubojitog udarca „Stražarskoj Kuli” – „tom služi.”

Činjenica je da ne podučavamo nikakvu novu doktrinu i ne odričemo se nijedne stare doktrine. I neko smo vrijeme raspravljali o tome bi li se uopće isplatilo napraviti ono malo promjena u „Studijama Svetoga Pisma” koje su potrebne da ih iznesemo u svjetlu sadašnjeg trenutka. Na kraju smo zaključili da bi bilo pametno napraviti ovih nekoliko promjena. Smatrali smo da nije vrijedno spominjati beznačajne promjene onima koji čitaju „Stražarsku Kulu,” ali budući da su ovu temu pokrenuli naši protivnici, sa zadovoljstvom ćemo pokazati neznatne promjene koje su se smatrale svrsishodnima. Naši će čitatelji biti iznenađeni kada će primijetiti njihovu ništavnost. Naši protivnici, željni da se opravdaju i rasprše pogrešku i prekinu djelo žetve (što ne mogu učiniti), zgrabili su ove točke jasnijeg svjetla i nastojali od njih napraviti nešto veliko, revolucionarno, suprotno svemu što je prije predstavljeno; suprotstavljeno Kristu; da se protivi Otkupnini; suprotstavljeno svemu što je dobro i sveto. Kako bi ostvarili tu svrhu, spremni su vrtjeti i okretati se i udvostručiti svoju stazu bezbroj puta. Njihovo „ponoćno zavijanje” moglo bi biti: „Sve za batinu

kojom su pretukli 'tog slugu' i ubili ga, što se tiče duhovnog utjecaja, i zauzeli vinograd!”

Možda bi bilo previše dostojanstveno ove protivnike pitati jesu li oni među knezovima koji se zajedno savjetuju i kojima će se „Gospodin nasmijati i ismijati ih.” – Ps. 2:2-4.

Uvijek smo smatrali da je Isus posrednik Novoga saveza. Uvijek smo smatrali da je Crkva Tijelo Kristovo. Uvijek smo smatrali da će Novi savez stupiti na snagu s Izraelom i sa svijetom preko Izraela pri Drugom dolasku našega Gospodina, nakon što se Crkva popne na goru Sion – u duhovno Kraljevstvo u moći Prvog Uskrsnuća – „Njegovog uskrsnuća.” Uvijek smo smatrali da će ovaj Posrednik, Isus Glava, i Crkva njegovo Tijelo, stajati između Boga i svijeta čovječanstva tijekom Milenija – da svijet neće imati odnos s Bogom, Ocem, sve dok nakon Mesija, Posrednik, „taj veliki prorok”, veći Mojsije, ne izvrši za Izrael i svijet sve blagoslovljene pripreme Novoga saveza. Još uvijek držimo i podučavamo sve te stvari.

Uvijek smo smatrali da Crkva, kao Tijelo Kristovo, s njime sudjeluje u božanskoj naklonosti duha razini postojanja kao nasljednici Abrahamskog saveza – ne kao nasljednici Saveza zakona, niti kao nasljednici Novog saveza. (Gal. 3:29.) Još uvijek držimo ovo. Uvijek smo smatrali i još uvijek smatramo da prirodni Izrael ne može postići božanske blagoslove pod Savezom zakona i da su privilegije i nade tog Saveza nestale kada je Isus naslijedio sve njegove blagoslove i prava svojom smrću i uskrsnućem. Držali smo i još uvijek držimo da je Savez zakona, iako lišen ikakve moći da da život ili blagoslov Židovima, još uvijek ropstvo za taj narod i nastaviti će se s njim, te da je jedini način da se izbave ispod njegove smrtne kazne ili prihvaćanjem Krista kao svog muža sada, i postajanjem njegovim suradnicima u duhovnom Kraljevstvu kao članovi Crkve, ili pak sudjelovanjem kao nacija u blagoslovima Novog saveza, koji će im se otvoriti kod Drugog dolaska našega Gospodina, kada Crkva bude potpuna i kada će Novi savez u potpunosti stupiti na snagu.

U čemu je, dakle, razlika? – u čemu je onda rasvjeta na putu koji sada vidimo i na kojem naši protivnici nalaze priliku za objavu neprijateljstava koja dugo vrebaju u njihovim njedrima? Ovo: Prepoznajući da će Novi savez tijekom Milenija blagosloviti Izrael i sve narode prednostima Restitucije, ljudskim savršenstvom, itd., prethodno smo pretpostavili da je u nekom smislu, koji nismo mogli objasniti, njegov utjecaj došao unaprijed na Evandeosku Crkvu tijekom ovog Doba, dajući nam opravdanje ili Restituciju ljudskih prava kroz vjeru, umjesto zapravo, kao što će ih svijet imati tijekom Milenija. Ovo je stajalište bilo u biti ispravno, ali ne u svakom pojedinom dijelu. Činjenica je da smo, kao što Sveto Pismo kaže,

„opravdani vjerom,” a ne nikakvim Savezom. Novi savez nema nikakve veze s opravdanjem vjerom. Pod njim će proslavljeni Krist dati Izraelu i svijetu, ne uračunatu restituciju, već stvarnu, kroz djela koja će im se pomoći da izvrše. – Otkr. 20:13.

Sada još jasnije nego prije vidimo da je Novi savez i njegov Posrednik samo Božanska priprema između Boga i grešnog svijeta. Vidimo da Bog, tijekom sadašnjeg doba, poziva posebnu klasu koja ima oko vjere, uho cijenjenja i srce poslušnosti – „toliko koliko ih pozove Gospodin, Bog tvoj.” Ne zove druge osim ovih. Svojom providnošću i svojom Riječju on ih poziva da prihvate Isusa kao svoga Otkupitelja, po kojem jedinom opravdavanjem vjere Otac može postupati s njima i prihvatiti ih kao „članove Pomazanika.” Kroz vjeru u Otkupitelja (ne kroz bilo kakav Savez) on im nudi privilegije posvećenja njihovih zemaljskih prava i njihovog udjela u blagoslovima uskrснуća ili obnove koji dolaze na svijet. On predlaže da se oni koji prihvate ovu pripremu mogu računati s Kristom kao dionici njegovih patnji i kao umirući kao njegovi članovi, te mogu biti nagrađeni udjelom s njim na nebeskom nivou postojanja kao članovi obećanog Abrahamova Sjemenja. Kada sada pogledamo Gospodinovu Riječ, nalazimo da smo zbunjivali našu viziju pokušavajući primijeniti Novi savez na sebe i pretpostavljajući da on ima bilo kakve veze s opravdanjem vjerom ili da opravdanje vjerom treba bilo kakav Savez.

Sada možemo vidjeti da Novi savez još nije na snazi; stoga Posrednik Novog saveza još ne obavlja svoj posao pod tim Savezom. Njegov prvi posao bit će zapečatiti Savez. Prije smo vidjeli da svi blagoslovi, sav život uskrснуća, sve buduće prilike bilo kojem članu Adamove rase moraju doći kroz dragocjenu Kristovu krv i da ona, stoga, mora sadržavati vrijednost koja će konačno zapečatiti Novi savez i osigurati njegove blagoslove Izraelu i svijetu. Još uvijek to vidimo, ali vidimo da je naš Gospodin, umjesto da odmah primijeni svoju krv da zapečati Novi savez, učinio nešto sasvim drugo. Primijenio ju je za grijeh „domaćinstva vjere,” koji će, tijekom Evandeoskog doba, vjerovati u njega i posvetiti se Očevoj službi i biti začeti od Svetoga Duha. Više od osamnaest stoljeća njegova je krv bila djelotvorna za ove i za ove samo i donio je ovima i ovima samo uračunata prava na obnovu. Izrael nije dobio stvarnu restituciju jer njihov Novi (Zakon) savez, koji to predviđa, još nije zapečaćen.

Očito Novi savez nije bio zapečaćen kod prvog došašća našeg Gospodina, iako je Isus tamo, kao „Posrednik Novog saveza,” prolio svoju dragocjenu krv, potrebnu za njegovo pečaćenje. Ipak, Isus sigurno nije odustao od službe posrednika Novoga saveza koju je preuzeo. On nije odbio primijeniti svoju krv na pečaćenje Novoga saveza. On samo prvo čini nešto

drugo, u skladu s Očevom voljom od prije postanka svijeta. – 2 Pet. 1:2,3.

Isus, Posrednik Novoga Saveza, čeka prije nego što posreduje u tom Novom Savezu, da okupi „same izabrane,” koji će činiti njegove članove, njegovo Tijelo, njegove sunasljednike, u milenijskoj slavi i posredničkom djelu. On je glasnik ili sluga Novoga saveza i svaki član Crkve koji je sada pozvan i izabran postaje podsluga i glasnik Novoga saveza. Kao što sveti Pavao izjavljuje: „On nas je učinio sposobnima za službenike (sluge) Novoga saveza.” (2. Korinćanima 3:6.) Ovo djelo osposobljavanja Crkve, članova Tijela posrednika, priprema ih za buduću službu u pomaganju Izraelu i svijetu prema i kroz odredbe Novog saveza. I dodatno, sveti Pavao i ostali apostoli i svaki od Gospodinovih vjernih sada su službenici ili sluge ovog Novog saveza, budući da su angažirani, kao Gospodinovi glasnogovornici, u pozivanju članova Tijela Kristova, i angažirani također kao Gospodnji predstavnici u međusobnom izgrađivanju i izgradnji u „presvetoj vjeri”, pripremajući jedni druge kao članove Tijela Posredničkog, Tijela Kristova, da budu povezani s njim u djelu njegovog Posredničkog Kraljevstva od tisuću godina.

Zasigurno nema promjene, nema odbacivanja bilo koje stavke Istine, u vezi s ovim pitanjima. Naprotiv, cijela tema Novoga saveza dodatno je razjašnjena našim uvidom da nema nikakve veze s opravdanjem Crkve – da je još uvijek budućnost; da još nije zapečaćen; da naprotiv, ponuda sljedbenicima našeg Gospodina je da mogu sudjelovati s njim u njegovoj čaši, u njegovoj žrtvi, u njegovoj patnji. Naše sudjelovanje s njim kao članovima Tijela velikog proroka, svećenika, kralja svijeta i posrednika Novoga saveza, pod kojim će Izrael i svijet biti blagoslovljeni, ovisi o našem sudjelovanju s njim u njegovim patnjama. Ovo objašnjava zašto blagoslovi svijeta nisu počeli prije osamnaest stoljeća. Ovo objašnjava zašto je Izrael bio odbačen i zašto nije ušao u njegov Novi savez svih ovih stoljeća. (Jer. 31:31.) Ovo objašnjava zašto obnova nije mogla doći u Izrael i preko Izraela u svijet sve do Kristova drugog dolaska, kada bi „izabrani” broj njegovih sljedbenika ispio njegovu čašu patnje žrtve, samoodricanje. „Ako s njime trpimo, s njime ćemo i kraljevati; ako s njime umremo također ćemo živjeti s njim.” Ako smo opravdani vjerom u njegovu krv, i prihvaćeni kao članovi u njegovom Tijelu kroz posvećenje do smrti, tada ćemo biti članovi duhovnog potomstva Abrahamova, kroz čiju će milost prirodni Izrael zadobiti milost i postati zemaljsko potomstvo Abrahamovo pod pripremom Novoga saveza i biti korišteni u dijeljenju blagoslova Božjih svim obiteljima na zemlji. Vidi Rimljanima 11:25-36.

Optužuje se da je „Stražarska Kula” u svom izdanju od 1. Siječnja 1909., stranica 12, da bi

prevarila i dovela u zabludu, citirala „Ovo je krv” umjesto „Ovo je moja krv.” Ovaj prigovor je nategnut. Kao što je dobro poznato, različita evanđelja iznose riječi našeg Gospodina u malo drugačijem obliku. Luka kaže: „Ova je čaša Novi savez u mojoj krvi koja se za vas proljeva.” (Luka 22:20.) Marko kaže: „Ovo je moja krv Novoga saveza koja se proljeva za mnoge.” (Marko 14:24.) Matej kaže: „Ovo je moja krv Novoga saveza koja se proljeva za mnoge.” (Mat 26:28.) Koja je razlika između ovih izraza, krv Novog saveza i, moja krv Novog saveza? Nije li Isusova krv jedina na koju bi se moglo misliti? To je upravo naša tvrdnja, da je čaša predstavljala patnje našeg Gospodina i da ju je dao svojim učenicima, rekavši: „Pijte iz nje svi”; Podijelite to među sobom. Naša tvrdnja je da je to bila Isusova čaša koju je on pio i da ju je dao svojim učenicima da popiju – da smo na taj način simbolično bili pozvani da budemo dionici Kristovih patnji. – 2 Kor. 1:5-7.

Naši protivnici poriču da je Gospodin pio čašu – da je to bila njegova čaša. Oni, a ne mi, tvrde da je on pio jednu čašu, a mi drugu – da su njegove patnje bile jedne, a naše drugačije naravi. Ukazali smo na njihovu pogrešku, citirajući I Kor. 10:16, „Čaša blagoslova koju blagoslivljamo, nije li zajedništvo [grčki, Komonia, sudjelovanje] krvi Kristove” – žrtva Kristova? I opet: „Na isti je način uzeo i čašu kad je večerao, govoreći: Ova čaša je Novi zavjet u mojoj krvi.” (1. Korinćanima 11:25.) To je naša tvrdnja koja je podržana ovim recima. Oni pokazuju da je čaša predstavljala krv, smrt, žrtvu Krista, čija je svrha ili namjera zapečaćenje Novoga saveza; i oni pokazuju da nas je naš Otkupitelj pozvao da s njim sudjelujemo u toj čaši žrtvene smrti.

Takvi prigovori su samo bacanje prašine. Tekst znači točno istu stvar na koji god način se čitao, jer Kristova krv je krv, jedina krv, kojom Novi savez može biti zapečaćen. I to je ta krv, ova zasluga, koja će konačno zapečatiti Novi savez, koju naš Gospodin sada provlači kroz nas, Crkvu, članove svoga Tijela – dopuštajući nam da pijemo iz njegove čaše, da također možemo sudjelovati u njegovoj slavi. Tako je rekao učenicima koji su željeli sjesti na prijestolje: „Možete li piti čašu koju ću ja piti?” (Mat 20:22.) Naš je Gospodin tamo jasno naznačio da nitko nikada neće sjediti s njim na prijestolju osim onih koji s njime sudjeluju u njegovoj žrtvi – ne drugačija čaša, ne drugačija žrtva. Kako je moja promijenjeno nikad nećemo saznati jer je stvar prošla kroz ruke stenografa, slugača i lektora. Ali naglašavamo činjenicu da nije učinjeno nikakvo nasilje i da bi našem argumentu bolje poslužilo moja nego ono, budući da je to upravo ono što podržavamo, da sudjelujemo s našim Gospodinom u njegovoj čaši.

NAŠ ODGOVOR NA PISMO

Suprotstavljeni brat i njegova žena žele znati zašto nismo opširno odgovorili na ne baš ljubazno pismo koje smo primili od njih. Na pismo smo odgovorili na ljubazan način; za koje smo se nadali da bi im mogli biti od najveće pomoći. Nismo napisali knjigu, pa čak ni pamflet, misleći ili nadajući se da će im se umovi donekle razbistriti do trenutka kada je njihovo pismo stiglo do nas i da odgovor neće biti potreban. Činjenica je da kada se srce ukiseli, duhovne istine i harmonije gube svoju ljepotu – nikakva količina objašnjenja neće biti zadovoljavajuća. Srce koje je svadljivo i koje sjedi u sjedištu prezira, nije u stanju primiti blagoslove Gospodnje. Naprotiv, čitamo: „On će krotke voditi u pravu i poučavati putu njegovu.” U nastavku citiramo iz našeg pisma, kako bismo pokazali da nismo zanemarili duhovne interese ovog brata, nego smo se prema njemu odnosili prema najboljoj mudrosti koju nam je dao Gospodin. Završni odlomci našeg pisma od 24 studenoga 1908 glase:

„Dragi brate, kad bih o tvom srcu sudio samo na temelju frazeologije ovog pisma, bio bih sklon pretpostaviti da je tvoja vjera u Gospodina i u Sadašnju Istinu potpuno izgubila svoje uporište. Nagovještaji tvog pisma bi izgleda implicirali ili da Gospodin nije imao nikakve veze s onim što mi nazivamo žetvom i djelom žetve, i da je cijela stvar pogreška i prijevara, ili pak da ste postupno dolazili do vrlo oštrem osude njegovih loših metoda vođenja nerazboritog odabira instrumenata za to i da se osjećate napola sklonima da mu to kažete, i date mu smjernice po cijeloj liniji, pri čemu bi mogao profitirati i ne dopustiti da njegov rad propadne prije nego završi vrijeme Žetve.

„Dragi brate, volim te i ništa ovdje nije napisano u grubom ili neljubaznom duhu, već upravo suprotno, da te, ako je moguće, probudimo do spoznaje činjenice da si u vrlo opasnom stavu uma – da nakon godina vjernosti i odanosti u opasnosti ste da napravite brodolom nadomak nebeske luke. Dragi brate, marljivo pretražite svoje srce svijećom Riječi Gospodnje i pronađite i uništite sve što bi moglo biti tamo u prirodi kvasca. Mi smo sigurno u „času iskušenja”, a glavne kušnje na nama bit će vjera i ljubav – vjera u Gospodina, Nadzornika Djela, i vjera u sve one koji su istinski njegovi – i koji ljube Gospodina i braću.

„Uvjeravam vas u svoju stalnu ljubav i interes za vas i ženu i sve članove Gospodinove obitelji, posvuda, i ostajem,

„Vaš brat i sluga u Kristu.”

DOPUNJAVANJE PATNJE – ZA CRKVU

Primijenili smo na Crkvu kao cjelinu riječi apostola Pavla o samome sebi (Kol 1:24) kako bismo pokazali sudjelovanje apostola i svih su -članova Tijela Kristova

u patnjama naše Glave. On kaže: „Ja Pavao... ispunjavam ono što je iza Kristovih muka u svome tijelu poradi njegova Tijela, koje je Crkva.” Skrenuli smo pozornost na činjenicu da kada sve patnje Crkve, Tijela Kristova, budu potpune, krv te žrtve, biti će antitipski poškropljena u „Svetinji nad svetinjama,” u korist i za otkazivanje grijeha „naroda” (Levitski zakonik 16:15), „Grijesi cijelog svijeta.” Posebno smo istaknuli da je sva zasluga bila u našem Gospodinu Isusu, prikazanom žrtvom za grijeh od junca, i da je udio Crkve u „boljim žrtvama”, predstavljenim u Gospodnjoj žrtvi za grijeh, jarcu, milost, a ne zasluga.

Naši protivnici misle da tome nalaze prigovor u onom dijelu gore citiranog teksta, koji kaže: „radi Tijela njegova, koje je Crkva”. Kažu, „Stražarska Kula” objavljuje da će zasluga žrtve „jarca Gospodnjeg,” oni koji su prihvaćeni kao članovi Kristova Tijela, biti poškropljeni po Pomirilištu za brisanje ljudskih grijeha, dok Sv. Pavao kaže da su njegove patnje bile za Crkvu. Odgovaramo da tu nema sukoba. Kristova muka došla je do njega u vezi s njegovim služenjem Crkvi; i patnje članova njegova Tijela dolaze im na sličan način u službi Crkve; ali druga je stvar kakva će primjena ove zasluge biti od strane Velikog svećenika. Sveto Pismo nam pokazuje da je zasluga njegove vlastite žrtve, „junca”, bila poškropljena ili primijenjena u korist antitipskih svećenika i levita i da će se njegova sekundarna žrtva tijela onih koji su prihvaćeni kao njegovi članovi, „Jarac Gospodnji”, primjenjivati „za narod.” Drugim riječima, Crkva se potiče: „I mi smo dužni živote svoje položiti za braću.” Ovo je nova zapovijed našega Gospodina nama. Ali kako će on primijeniti zasluge ovog dijela svojih patnji u poništenju grijeha ljudi objašnjeno je onima od nas koji mogu razumjeti „tajnu.” Naše znanje ili ne znanje kako Veliki svećenik primjenjuje svoju vlastitu krv, propuštenu kroz Crkvu, nema nikakve veze s činjenicom da će se ona primijeniti „za grijehe naroda.”

PRIVLAČENJE OCA I PRIVLAČENJE SINA

Čini se da je nekima teško učiniti dovoljno lucidnim činjenicu da, dok su svi članovi Adamove rase grešnici, „djeca gnjeva”, oni ipak dijele dvije klase – (1) Oni koji imaju oči i uši da razaznaju Gospodinovu milost u Kristu i čija su srca poslušna istom, i (2) drugi čije su uši i oči zatvoreni za poruku milosti i čija su srca buntovna. Prve od njih, podložne Božjoj milosti, sada privlači Otac – „točno onoliko koliko ih pozove Gospodin, Bog tvoj.” Ove, jer nisu buntovni, privučeni su Isusu radi opravdanja u vjeri. On postaje njihov zagovornik i oni, začeti od Duha Svetoga, istodobno su sinovi Božji.

S drugom klasom, „tjelesnog stava,” buntovnih, „nepodložnih Božjem zakonu,” ne može se postupati

na isti način. Za njih je Bog osigurao Tisućugodišnje Kraljevstvo Krista, koje će silom ugušiti pobunu, vezati Sotonu i raspršiti sile tame i preplaviti svijet istinskim znanjem o Gospodinu. Svijet će tisuću godina biti pod onim što se naziva „Maršalov Zakon.” Drugim riječima, bit će pod Posredničkim Kraljevstvom čija će misija biti uspostaviti sklad između Boga i ljudi – između Boga i svijeta, iz kojega će Crkva biti prethodno odabrana. Do kraja Posredničkog Kraljevstva uspostaviti će se mir i sklad, a zatim će, kao umirena pokrajina Božjeg velikog Carstva, biti predana Jehovi. Drugim riječima, svijetu će trebati 1000 godina da postigne taj mir s Bog kojeg odabrana klasa ovog doba doseže gotovo trenutno, vjerom sličnom Abrahamovoj. – Jakov 2:23.

Abraham nije trebao Posrednika da ga opravda. On je „opravdan vjerom”, a i mi smo. (Rimljanima 5:1.) Ali Abraham je trebao Otkupitelja, kao i mi – Isus Krist, pravednik, koji je umro za naše grijehe i kroz vjeru u čijoj krvi imamo oprostjenje grijeha. (Matej 26:28 ; Djela 10:43.) U Bibliji se riječ Posrednik uvijek koristi u vezi sa Savezom. Mojsije je bio posrednik Saveza zakona; Isus je Posrednik Novog (Zakona) Saveza, prema odredbama kojega će uskoro uspostaviti svoje Posredničko Kraljevstvo za blagoslove Izraela i svijeta. – Jer. 31:31 ; Ezk. 16:60,61 ; Rim. 11:27,31.

Abraham nije trebao Zagovornika; ali mi trebamo jednog: ne da osiguramo oprostjenje prvobitnog grijeha, nego kao naša Glava da zastupa svaki naš interes kao novih stvorenja. Zbog neznanja i slabosti, i posjedovanja blaga našeg duha u zemljanim posudama, mi kao sinovi Božji nismo se mogli nadati da ćemo ispuniti svoje zavjete posvećenja. Potreban nam je Zagovornik i on nam je osiguran – „Isus Krist Pravednik”, „koji uvijek živi da posreduje za nas” – kao nova stvorenja, njegovi članovi.

S obzirom na ove nepobitne činjenice, nije li biblijsko učenje razumno kada izjavljuje da Nebeski Otac, tijekom ovog doba, „privlači” ili „poziva” one koje on izabere za „članove Tijela Kristova” – proroka, svećenika, Kralja i posrednika Milenijskog doba? I nije li jednako razumno da nam je rečeno da će Krist tijekom Milenija „privući sve ljude k sebi” – slušali oni ili se suzdržali?

Stoga ponavljamo da je sva privlačenja koja su do sada učinjena od vremena našega Gospodina do danas izvršio sam Nebeski Otac – ne posrednik ili zagovornik. Sam je naš Gospodin taj koji izjavljuje: „Nitko ne može doći k meni osim ako ga ne privuče Otac koji me poslao, i onoga koji dođe k meni (koga je Otac privukao) neću izbaciti” (odbaciti). (Ivan 6:44,37.) Naš Gospodin je slijedio istu misao kada je objavio da je on trs, mi loze, a Nebeski Otac vinogradar, i da je ovaj trs, Crkva, Očev vlastiti nasad – odvojeno i različito od svijeta. Isus je dao istu misao u

prisposobi koja predstavlja Nebeskog Oca kako priprema svadbenu večeru za svog Sina i šalje svoje sluge da pozovu pozvane. Kad oni koji su već bili pozvani nisu zadovoljavajuće odgovorili, Otac je poslao druge sluge na ceste i živice kako bi gozba mogla biti opremljena gostima. Istu lekciju poučavaju riječi našeg Gospodina: „Otac moj, koji mi ih je dao, veći je od svih i nitko ih ne može oteti iz ruke Oca mogega.” (Ivan 10:29)

Ista lekcija se obično uči kada je Abraham poslao svog slugu Eliezera da izabere nevjestu za Izaka. Abraham, slika Boga, poslao je svog slugu, sliku Duha Svetoga, da izabere Zaručnicu, sliku Crkve, za njegovog sina Izaka, sliku Isusa. Rebeka nije trebala posrednika između sebe i Abrahama, jer je došla na njegov poziv i vodio ju je njegov sluga. Bila je u srodstvu s Abrahamom prije svog poziva da postane Izakova zaručnica, kao što su svi oni koji su pozvani da postanu Kristova zaručnica na Očev poziv prethodno bili u srodstvu s njim kao članovi „domaćinstva vjere.” Vjenčanje je sklopljeno nakon što su Abrahamovi zastupnici za odabir Nevjeste završili svoj posao. Tako će sada, s dovršetkom Božanskog odabira Crkve, doći Nebeski Zaručnik da je primi k sebi, u polju blizu antitipskog zdenca, Laharoi. Kasnije će biti predstavljena pred Nebeskim Ocem i svetim anđelima i postat će Nevjesta svoga Gospodina, njezine Glave, njezinog Otkupitelja.

Tada će Kristovo uzdizanje biti potpuno. Pred njim će se „prignuti svako koljeno onoga što je na nebu i onoga što je na zemlji”, Crkva ga također priznaje svojim Gospodinom, svojom Glavom. Tada će doći vrijeme kada će uzvišeni, Glava i Tijelo, ispuniti svoje obećanje: „Ja ću, kad budem uzdignut, sve ljude privući k sebi.” (Ivan 12:32.) Privlačenje će se nastaviti kroz Milenijsko doba, sve dok svaki pripadnik rase ne osjeti njegov utjecaj i poticaj, a svi voljni i poslušni ne budu blagoslovljeni, uzdignuti, vraćeni u savršenstvo. Ne tvrdimo da je uzdizanje našeg Gospodina u slavu moći bilo odvojeno od njegova uzdizanja na križu. Naprotiv, „bez križa nema krune.” Držimo da naš Gospodar, a zatim i njegovi članovi dolaze do položaja slave „uskim putem” križa samo žrtve; i da bez ovog iskustva ne bi imao autoritet ni moć da privuče i uzdigne svijet čovječanstva. Drugim riječima, pravo Krista u slavi da zapečati Novi savez i da bude njegov sluga ili Posrednik, preko kojega će sve obitelji na zemlji biti blagoslovljene, temelji se na njegovoj žrtvi u smrt. Uistinu su „proroci govorili o Kristovim patnjama [Glavi i Tijelu] i o slavi koja će uslijediti.”

Naš je Gospodin bio podignut na križ da bi imao pravo privući sve ljude, ali je bio uzdignut do slave uskrsnuća da bi imao sposobnost privući sve. Te su dvije misli logički neodvojive. – Ivan 12:32.

U skladu s ovim čitamo o Očevom obraćanju

Pomazaniku: „Traži od mene i dat ću ti pogane u baštinu i krajeve zemlje u posjed.” (Psalam 2:8.) Sveti Pavao nam ukazuje da će ispunjenje ovoga biti pri drugom dolasku našega Gospodina, nakon što Otac privuče Crkvu; nakon što ih Krist opravda, a Otac ih začne po Duhu svetom, i oni će završiti svoj put i smatrati se dostojnima da postignu sunasljedstvo sa svojim Otkupiteljem kao članovi Abrahamova duhovnog potomstva. Ništa ne može biti jasnije onima čije su oči razumijevanja otvorene da cijene „Misterij”. Cijelo stvorenje zajedno uzdiše i muči se u boli sve do sada, čekajući očitovanje sinova Božjih; čekajući izlazak Sunca Pravde; čekajući da djelo privlačenja velikog Posrednika između Boga i svijeta započne i da prijeđe na svoje veličanstveno ostvarenje.

OBJAŠNJENJA I ISPRAVCI

U našem broju, Z.'94, str. 349, rekli smo, „Židovski obraćenici jedva da su mogli shvatiti veličinu promjene od Saveza zakona u Novi savez.” Umjesto novi trebali smo reći savez milosti, što znači izvorni Abrahamov savez, kojeg je predočavala Sara. (Gal. 3:29 ; 4:28.) U istom smo članku primijetili da pogani više ne trebaju postati Židovi, već imaju pristup Bogu kroz Krista i [kao službenici Novog Saveza sudjeluju u posredovanju] Novog Saveza u njegovoj krvi. Ovo je točna izjava. Jedini razlog za poziv pogana tijekom ovog Evandeoskog doba da budu povezani s Kristom je da tako možemo s njime sudjelovati u njegovoj krvi Novoga saveza – njegovoj žrtvi, i naknadno s njime sudjelovati u stavljanju tog Novog saveza s Izraelom na snagu tijekom Milenija.

Opet u „Kuli” '93, str. 372, rekli smo, „Pogledajmo Crkvu pod Novim savezom. Njezin odnos s Novim savezom je tijekom Evandeoskog doba. Ali za nju pokrivajuće milosrđe tog Saveza nije dopustiti da vrijeme dosegne fizičko, mentalno i moralno savršenstvo, već da joj se da položaj pred Bogom, gdje se može prinijeti Bogu kao živa žrtva, sveta i Bogu prihvatljiva, kroz Kristovu zaslugu – pod milosrdnim odredbama Novoga saveza.” Ovo nije ispravna izjava, kako sada vidimo stvar. Bit svega toga je dovoljno istinita, naime, da po Kristu Crkva ima uračunato savršenstvo i položaj pred Bogom, priliku da ponudi samu sebe kao živu žrtvu, svetu i prihvatljivu Bogu po Kristovoj zaslugi. Jedina pogreška je u dodanim riječima, „prema milosrdnim odredbama Novoga saveza.” Ova misao došla je do nas iz mračnog srednjeg vijeka i bila je mrvica koja nam je ometala viziju. Sada vidimo da Biblija ne govori ništa o tome da je Crkva „pod milosrdnim odredbama Novoga saveza.” Sve Božje milosrdne pripreme za svijet nalaze se u tom Novom savezu, ali ne i s Crkvom. Njegove pripreme za svoje pozvane i privučene biblijski su nazvane kao „opravdanje vjerom.” Ništa ovdje nije

promijenjeno ili napušteno. Opravdanje Crkve je isto, a Novi savez stoji kao i uvijek, ali na svom pravom mjestu – Savez ili dogovor po kojem će svijet dobiti svoj blagoslov tijekom Milenija.

U istoj vezi, str. 373, rekli smo: „Novi savez je apsolutno neophodan sa svojom pripremom o pokrivanju naših grijeha zaslugama žrtve našeg Otkupitelja.” I opet, „Naš Gospodin je sebe dao kao otkupninu, odgovarajuću cijenu, zamjenu za sve, ali on predstavlja pred sudom pravde od uskrsnuća samo one koji dolaze Bogu po njemu, pod milostivim uvjetima Novog saveza, zapečaćenog ili potvrđenog njegovom smrću.” Ovdje su bitne misli točne. Jedina pogreška bila je u pretpostavci da Novi savez, koji pripada sljedećem dobu, ima bilo kakve veze s našim opravdanjem, koje je isključivo vjerom u Kristovu krv.

Slično tome, slijedeći uobičajenu pogrešku i zanemarujući izravnu izjavu Biblije, napisali smo u „Kuli”, 1901, str. 182, „U međuvremenu, kroz Evandeosko doba, Gospodinov narod, okom vjere, gledao je velikog Prvosvećenika kao svog Posrednika koji uvijek živi da posreduje za nas.” Trebali smo upotrijebiti biblijski izraz zagovornik umjesto riječi posrednik. Opet smo rekli: „Oni su prihvaćeni kod Oca, ne izravno, već neizravno, 'prihvaćeni u ljubljenoj', koji je naš zagovornik, naš Posrednik.” Opet, umjesto Posrednik, trebali smo reći Zagovornik. Koristili smo riječ Posrednik na slobodan, nebiblijski način, kao što to drugi još uvijek čine. Tada nismo primijetili da se izraz posrednik u biblijskoj uporabi uvijek povezuje s posredovanjem Saveza. Isus je posrednik Novoga saveza i, kao što sveti Pavao ističe u Hebrejima 12:24-28, mi ćemo na kraju doba, kao njegova Crkva potpuna, u općoj skupštini prvorodenih, doći k njemu, Posredniku Novoga saveza, kao njegova Nevjesta i sunasljednici u provođenju njegovih blagoslovljenih priprema za uzdizanje Izraela i svijeta.

Naš Savez je izvorni Abrahamov Savez, Savez vezan zakletvom, koji je Bog ispunio četiri stotine godina prije starog Saveza zakona. Nije trebao posrednika, nema posrednika, jer, kako ističe Apostol, nema nikakvih uvjeta za posredovanje. Bog je obećao da će u svoje vrijeme i na svoj način razviti Abrahamovo Potomstvo. Otprilike je to postigao. „Nitko sebi ne uzima tu čast, nego onaj koga je Bog pozvao.” (Heb 5:4.) Naš Gospodin Isus bio je prvi pozvan i lojalno se odazvao na radost koja je bila postavljena pred njega. Nebeski Otac sada poziva članove Tijela – „koliko god pozove Gospodin Bog tvoj.” Ove, svete i prihvatljive kroz Kristovu žrtvu, on će uskoro „podići s njim” kao dionike Duhovnog sjemena. Tada će, s Pomazanikom potpunim i spremnim, stupiti na snagu Novi savez obećan prije nekoliko stoljeća Izraelu.

Obratite pažnju na još jedan slučaj u kojem smo neprikladno upotrijebili izraze Novi savez i Posrednik, iako je misao iza bila, i još uvijek jest, potpuno točna. Rekli smo: „Ako netko izgubi svoj odnos s Kristom gubitkom vjere u dragocjenu krv ili gubitkom Duha Svetoga namjernim grijehom, takav ispada iz Isusove zaštite, brige, pokrova.” To je u redu, ali smo pogreškom dodali Posrednika Novog saveza. Istina, Isus je Posrednik Novoga Saveza, ali, uvođenje činjenice ovdje čini se da implicira da njegovo posredništvo i Novi Savez imaju neke veze s Crkvom. Ovo je greška. Te podebljane riječi ništa nisu dodale člancima i uopće ih ne povrijeđuju time što su sada izostavljene.

U „Kuli” iz '02, str. 223, rekli smo: „Prošlo je skoro devetnaest stoljeća otkako je Novi savez zapečaćen dragocjenom krvlju našeg Posrednika.” Tamo smo rekli nešto za što ne postoji tekst Svetog Pisma i stoga nešto što nismo trebali reći i što sada ispravno ispravljamo. Novi savez još nije zapečaćen. Isusova krv – zasluga njegove žrtve – koja će na kraju zapečatiti Novi savez na kraju ovog doba, sada se koristi na drugi način. Primijenjena je na Crkvu za njezino opravdanje, kako bi ona mogla opravdati ljudska prava na žrtvu i time postati članom Tijela Kristova, velikog Posrednika, većeg Mojsija, kojeg je Bog podizao tijekom ovog Evandeoskog doba. (Djela apostolska 3:23.) Daleko od toga da nam govori da je Krist zapečatio Novi savez, Sveto pismo nam govori sasvim suprotno, naime, da je on postao „jamcem” toga. (Heb. 7:22.) Zapečaćeni Savez ne treba „jamstvo”, ali nezapečaćeni Savez treba „jamstvo”. Dakle, imamo malo više svjetla o predmetu – što nije u suprotnosti s bilo kojim učenjem ili načelom kršćanske vjere ili prakse, već dodatno objašnjava božanske namjere i pripreme.

U našem broju od 1906 str. 26, rekli smo: „Naš Gospodin Isus je u svojoj osobi bio Posrednik između Oca i 'domaćinstva vjere' tijekom ovog Evandeoskog doba.” Ova izjava je netočna. Nijedan tekst Svetog Pisma to ne izjavljuje. To je dio dima mračnog srednjeg vijeka koji sada rado brišemo s očiju. Kao što je već pokazano u ovom članku, sada vidimo jasnije nego ikad kako nijedan čovjek ne može doći Sinu tijekom ovog Evandeoskog doba osim ako ga ne privuče Otac, i da nitko neće biti u izabranoj Crkvi osim „onoliko koliko ih Gospodin Bog tvoj pozove,” i kao što će onda učiniti njihov poziv i izbor sigurnim, „jer nitko ne uzima ovu čast sebi” – ni veliki svećenik, ni podsvećenici, ni leviti. Svi smo pozvani od Boga da budemo njegovi zastupnici kao duhovno potomstvo Abrahamovo u posredovanju Novoga saveza za blagoslov prirodnog Izraela i svijeta.

IZABRANE JE NEMOGUĆE PREVARITI

Veliki čas kušnje najavljen u Psalmima i proročanstvima i od našeg Gospodina i apostola, „Čas

kušnje doći će na sve koji žive po svoj zemlji”, je pred nama i, kao što Apostol sugerira, pitanje nije, „Tko će pasti,” nego, „Tko će se moći održati?” Ili, kao što je rečeno kroz starog proroka, „Jer on je kao oganj lijevačev i kao sapun bjelilaca. I on će zasjesti kao onaj što lijeva i pročišćava srebro. Očistit će sinove Levijeve [domaćinstvo vjere] i pročistit će ih kao zlato i srebro, da mogu prinostiti GOSPODU prinos u pravednosti.” – Mal. 3:2,3.

Sveto Pismo nam govori da se andeo Gospodnji utaborio oko onih koji ga štiju za njihovo izbavljenje ili zaštitu. Oni također govore da Sotona i pali anđeli jako žele zauzeti naše umove, srca i tijela zlim sugestijama. U većoj ili manjoj mjeri svakako moramo vjerovati da je Božanska providnost kroz ljudsku volju podigla značajnu barijeru za zaštitu prirodnog čovjeka od zlih duhova. Inače bi, sigurno zbog zlih poticaja i opsesija, svijet stoljećima nakon toga poludio pod takvim paklenim impulsima. Možemo, međutim, biti sigurni da, kako se Protivnik posebno suprotstavio Gospodinu, tako on izdvaja i posebno napada vjerne članove njegovog Tijela – i što je njihova istaknutost veća, to bi napad prirodno bio teži. „Nisu nam nepoznate njegove namjere,” niti činjenica da se „ne borimo protiv krvi i mesa, nego protiv zlih duhova na utjecajnim položajima.” (Efež. 6:12.) Bez Božanske pomoći zasigurno bi svi bili zarobljeni njegovom voljom – zavedeni, uhvaćeni u zamku od strane onoga koji tamu stavlja za svjetlo i nastoji pokazati da je svjetlost tama.

Naša je misao da za kušnje ovoga časa Gospodin dopušta Protivniku da se vrlo približi iskušanima, tako da bi ih i najmanja sklonost u njihovim srcima prema zlu brzo dovela u dodir s nepovoljnim utjecajem Protivnika. Nije stoga ni čudo što je čas iskušenja! Nije ni čudo da svi osim svetih, „samih izabраниh,” neće moći stajati! Sveci će se, kako budu nalazili u neposrednoj blizini Protivnika, sve više približavati Gospodinu i osjećati se spokojno i zadovoljno samo „pod sjenom Svemogućega.” I zahvalit će Bogu za svaku pomoć koja im je pri ruci, kao što je Zavjet, koji bi im mogao poslati da im pomogne u „tajnom mjestu Svevišnjega.” Što se tiče onih koji dolaze pod moć Protivnika, možemo samo očekivati da će njihova srca i umovi postati sve više i više izopačeni. Ne samo da možemo očekivati da će oni „govoriti izopačene stvari kako bi odveli učenike za sobom,” nego se nadalje trebamo sjetiti da će „mnogi slijediti njihove pogubne putove, zbog kojih će se o Istini loše govoriti.” – Djela apostolska 20:30 ; 2 Pet. 2:2.

Što ne možemo očekivati ako Gospodin u završnim satima ovog doba dopusti Protivniku i njegovim pristašama, kroz Hipnotizam, Spiritizam, itd., da se približe čovječanstvu i nadvladaju barijere volje, koja je do sada bila čovjekova zaštita! Ono što ne bismo mogli očekivati kao rezultat – bijes, zloba, mržnja,

zavist, svađa i opće đavolstvo, inauguracija vremena nevolje kakvog nije bilo otkad postoji nacija – svačija ruka protiv svog brata i bližnjega! Slijede izmjene unesene u „Studije Svetog Pisma”

kako bi se uskladili s prethodnim izlaganjima o temi Novog saveza, njegovog Posrednika i opravdanja Crkve vjerom i prihvaćanja kao Abrahamova sjemena pod izvornim zakletvom vezanim Savezom milosti:

SVEZAK I.

Stranica 113, redak 16, „koji je zapečatio Savez svojom vlastitom dragocjenom krvlju,” promijenjeno u, „čija će dragocjena krv zapečatiti Savez.”

Stranica 130, redak 7, „Pod Novim savezom članovi,” promijenjeno u, „Pod Savezom milosti članovi.” Zadnji redak, „(u ovom ili sljedećem životu)” promijenjen je u „(u Milenijskom dobu).”

SVEZAK II.

Stranica 69, redak 5, „zapečaćeno ili,” promijenjeno u „osigurano.”

SVEZAK III.

Stranica 298, redak 8, „ali samo za ostatak odabran od dvanaestorice i ostatak odabran među poganima,” promijenjeno u, „Prvo mora biti zapečaćeno krvlju (smrti) Posrednika – Glave i Tijela, od Židova i pogana.”

Stranica 342, redovi 17, 18, 3416 inča, promijenjeno u 3457 inča da bi se složilo s kasnijim točnim mjerenjem, čini se da označava 1915. Prijašnje brojke bile su „papirnate mjere” s ilustracije Piazzija Smitha za koje se pretpostavlja da su nacrtane u mjerilu, ali utvrđeno netočnim.

SVEZAK V. – kasnije straničenje.

Stranica 28, redak 15, „božanskim preduređenjem zapečaćeno,” promijenjeno u, „omogućilo pečaćenje.” Redci 20 i 21, „Novi savez je bio zapečaćen,” su promijenjeni do, „iskupljenje je bilo osigurano.” Sljedeći zadnji red, „koji je zapečaćen,” promijenjen je u „za pečaćenje”.

Stranica 121, redak 34, „zapečatio Novi savez,” promijenjeno do, „otvorio novi način života”! Redak 39, „Novi savez,” promijenjen je u „dragocjena krv”.

Stranica 139, redak 29, „Novo,” promijenjeno u, „Prisegom.”

Stranica 243, redak 32, „računano,” promijenjeno u „od tada.”

Stranica 426, redak 26, „njegova vlastita žrtva, njegova vlastita smrt kao,” promijenjeno u, „njegova vlastita smrt (i njegovih članova) za.”

Stranica 455, redak 31, „je napravljeno,” promijenjeno u, „postaje.” Redak 34, „i zapečativši,” promijenjeno je u, „da zapečati.” Redak 35, „sklopio,” promijenjeno u, „sklopiti.”

SVEZAK VI.

Stranica 88, redak 13, „poziv ovog Evandeoskog doba nije mogao biti objavljen ili ostvaren sve dok naš

Gospodin nije zapečatio Novi savez svojom krvlju,” promijenjeno u, „poziv ovog Evanđeoskog doba nije se moglo objaviti sve dok prvo naš Gospodin svojom smrću nije postao 'jamac' za Novi savez.” – Heb. 7:22.

Stranica 109, redak 11, „Novo,” promijenjeno u „Milost.”

Stranica 168, redak 5, „zapečaćeno,” promijenjeno u „osigurano”. Redak 7, „pomirenje s njim kroz ovog Otkupitelja, i samo njegovu žrtvu,” promijenjeno je u „zajedništvo s našim Otkupiteljem u njegovoj žrtvi i nagradi.” Redak 13, promijenjen do, „privilegija zajedništva u Kristovoj krvi”.

Stranica 227, red 3, „Novo,” promijenjeno u „Milost.”

Stranica 228, redak 15, „Novo,” promijenjeno u „Milost.” Redak 16, „to, tko,” promijenjeno je u „Zakon, ali.”

Stranica 285, redak 3, izostaviti „šest.”

Stranica 357, redak 30, „zapečaćeno,” promijenjeno u „zajamčeno.” – Heb. 7:22.

Stranica 358, redak 16, „zapečaćeno, potvrđeno,” promijenjeno u „zajamčeno.” – Heb. 7:22.

Stranica 362, redak 26, „Novo,” promijenjeno u „Milost.”

Stranica 392, redak 29, promijenjeno u „veliki svećenik koji je prinio žrtvu.”

Stranica 397, redak 27, „zapečaćeno,” promijenjeno u „zajamčeno.” – Heb. 7:22.

Stranica 401, redak 25, „Novo,” promijenjeno u „Abrahamsko.” Redak 26, izostaviti „zapečaćeno i.”

Stranica 432, redak 11 i dalje od dna, promijenjeno u „primili su ga kao većeg Mojsija. Kako su bili kršteni u Mojsija u moru i u oblaku, prihvaćanje Krista, kao umjesto Mojsija, impliciralo bi da su oni bili u Kristu, kao udovi njegova Tijela, pod njim kao Glavom, i kroz zajednicu s njim, sluge Novoga saveza, čiji će potpuni proslavljeni Krist, Glava i Tijelo, biti Posrednik.” – Djela 3:23 ; 2 Kor. 3:6.

SAMOSVLADAVANJE U SLOBODI

– I KOR. 10:23-33 – 26 RUJNA –

Ključni tekst: – „Neka svatko od nas ugodi svome bližnjemu za njegovo dobro na izgradnju.” – Rim. 15:2

Ne znamo u kojoj su mjeri neumjerenost i drugi poroci prevladavali u apostolovo vrijeme. Općenito, Crkva je upozorena, opomenuta na svaki oblik poroka, grijeha, neumjerenosti. To su pitanja o kojima se moglo raspravljati sa Židovima i poganima potpuno bez obzira na vjeru. Ovo nisu pitanja o kojima se raspravlja u ovoj lekciji. Doista, Sveto pismo govori malo glede težih poroka, jer se apostol obraćao kršćanima, a ne svjetovnjacima. Obratite pozornost na obraćanje svake od poslanica – vjernicima, „domaćinstvu vjere,” „svetima.” Ovi, koji su napustili svijet, okrenuvši leđa grijehu i razvratu svake vrste, nisu trebali biti posebno poticani u smislu poroka. Bilo je i

Stranica 434, redak 13, „Posrednik,” promijenjeno u „Jamstvo.” Hebr. 7:22. Redak 14, dodaj, „koji su se angažirali da služe.” – 2 Kor. 3:6.

Stranica 461, redak 4 od dna, „bio je pošćropljen”, promijenjen u „učinkovit je za.”

Preporučamo prijateljima da zabilježe gore navedene promjene u svojim svescima „Studije Svetog Pisma.” Pokoravamo se svakom poštenom umu da su promjene, iako beznačajne, vrlo korisne; ali da ni u kojem smislu ili stupnju ne utječu na našu vjeru u temelje Božje Riječi – da je smrt našega Gospodina Isusa temelj svake nade i za Crkvu i za svijet; da sva zasluga otkupljenja proizlazi iz toga; da je privilegija sudjelovanja u žrtvi našeg Gospodina, a potom i u njegovoj milenijskoj slavi, „Misterij” u pogledu kojega nekima nikada nije bilo dopušćeno vidjeti, a prema kojem su drugi sada očito zaslijepljeni; da će uskoro Abrahamovo prirodno potomstvo biti spašćeno od svoje sljepoće i postati korisnici Novog saveza i dijeliti djelo dijeljenja Božanskog milosrća svim obiteljima na zemlji. Ovo je Božji savez s njima – zadobit će (božansku) milost kroz vašu milost. – Rimljanima 11:27-32.

Završavamo ovaj članak kao što smo ga i započćeli, uz prijedlog da dragi prijatelji koji kliču „Probudite se!” samo proživljavaju noćnu moru. Zaspali su i njihove pobrkane predodžbe samo su „noćne halucinacije,” što bi nam bilo zabavno da nismo shvatili ozbiljnost njihovog stanja. U svom mjesećarenju oni su u opasnosti da padnu od svih dragocjenih stvari za koje su se oni i mi nadali da bi mogli postići. Oni koji imaju bilo kakav utjecaj na osobe u ovom stanju trebaju upotrijebiti svu energiju da ih probude. Usprkos tome, neka se ne izgovori nikakva ošćra ili ružna rijeć, bilo prema njima ili u odnosu na njih. Sadašnjost je vrijeme kušnje, testiranja karaktera i vjernosti, ne samo za njih, već i za sve koji su imenovali Kristovo ime.

drugih pitanja važnijih za svece i o njima je apostol raspravljao.

Naša se lekcija posebno odnosi na vjersku poteškoću tog vremena. Evanđeosko ućenje je bilo da idoli nisu ništa, pa stoga prinošćenje mesa tim idolima ne može našćetiti mesu. U isto vrijeme bilo je uključćeno i načćelno pitanje. Idolopoklonstvo je u to vrijeme bilo toliko opće da je postao opći obićaj da se na žrtveniku za žrtve njihovim bogovima prinose odrećdeni dijelovi životinja, a ostatak je mogao uzeti žrtvoprimalac da pojede u svojoj kući, ili se to moglo dati sveććenicima ili se moglo prodati na tržćnici. Doista, velik dio onoga što je darovano sveććenicima našćlo je put do tržćišća. Javnost

općenito, budući da je u potpunosti podržavala ovaj običaj, rado je kupovala ovo meso i ono je bilo u općoj upotrebi. Kada se pojavilo pitanje jedenja ovog mesa, neki su imali mnogo poteškoća dok drugi nisu imali; savjest prvih se pobunila protiv toga da jedu ono što je bilo ponuđeno idolima.

Svakako možemo suosjećati s onima koji su na ovaj način imali problema sa savješću, iako jasno vidimo da idioli, bili kameni ili drveni, nisu mogli nautiti mesu. No, to je bilo jedno od gorućih pitanja tog vremena. Apostolovo razmatranje implicira ovo. Možemo lako vidjeti da bi onaj tko bi povrijedio svoju savjest povrijedio svoje duhovno dobro i interese, bez obzira na to je li stvar bila ispravna ili pogrešna. Također možemo lako vidjeti kako jedno može utjecati na drugo. Brat snažnog uma, pronicajući situaciju, mogao bi nekažnjeno jesti; dok njegov bližnji, manje jakog uma, može biti pod utjecajem njegovog primjera da jede, na povredu svoje savjesti. I, kao rezultat činjenja nasilja nad svojom savješću, mogao bi potpuno skrenuti s puta. To je misao koju je apostol imao na umu pišući današnju pouku.

Bit ove pouke je da kršćanin, po božanskom uređenju, ima veliku slobodu činiti dobro, činiti sve što je ispravno, činiti sve što neće povrijediti sebe, brata ili bližnjega. Ali on nema slobodu činiti zlo – nema pravo učiniti ništa što bi povrijedilo njega, njegovog brata ili njegovog bližnjeg. Drugim riječima, naše su slobode, iako naizgled apsolutne, stvarno ograničene. Sve ne smiješ iz Zakona su uklonjene, ali bit tog Zakona i dalje ostaje, ukratko sadržana u izjavi, Ti ljubi Gospodina Boga svoga i bližnjega svoga kao samoga sebe. Kršćanin ima slobodu činiti sve što nije u suprotnosti s ovim temeljnim Zakonom njegove nove prirode – Zakonom ljubavi. To se na prvi pogled čini velikom slobodom, ali, pomnijim ispitivanjem, otkriva se da nam daje mnogo manje slobode nego što je drugi koriste, kako misle, s pristojnošću. Ne samo da nas Zakon Ljubavi tako kontrolira, jer je to Božanski standard pravde, nego dodatno, Bog nas je prihvatio u zavjetnom odnosu sa sobom pod Abrahamovim Savezom, pod Kristom našom Glavom, Posrednikom Novog (Zakona) Saveza. Pod ovim ugovorom Saveza s Gospodinom čvrsto smo vezani za više od zahtjeva Zakona ili pravde; dužni smo žrtvovati svoja prava i privilegije u interesu drugih.

U nastavku donosimo raspored različitih izraza svetog Pavla koji se dotiču ove opće teme, a sastavio ga je prof. Wells:

S kojim oružjem i u kojem duhu bi kršćani trebali izvojevati pobjedu.

1. STOJTE U SVOJOJ OSOBNOJ SLOBODI.

Vi ste, braćo, pozvani na slobodu. – Gal. 5:13.

Zašto moju slobodu prosuđuje druga savjest? – 1. Kor. 10:29.

Što god se prodaje zaklano, jedite bez pitanja radi savjesti:

Jer Gospodnja je zemlja i sve što je na njoj. – 1. Kor. 10:25,26.

2. ALI KONTROLIRAJ SVOJU SLOBODU ZAKONOM LJUBAVI.

Sve je dopušteno, ali nije sve korisno. Sve je dopušteno, ali ne izgrađuje sve. – 1. Kor. 10:23.

Ne uništi svojim jelom onoga za koga je Krist umro. – Rim. 14:15.

Neka nitko ne traži svoje, nego svaki dobro svoga bližnjega. – 1 Kor. 10:24.

Ali pazi da ni na koji način ova tvoja sloboda ne postane kamen spoticanja slabima. – 1. Kor. 8:9.

Ne rušite radi mesa djelo Božje. Sve je doista čisto; ali je zlo za onoga čovjeka koji jede s povredom.

Dobro je ne jesti meso, niti piti vino, niti raditi bilo što na što tvoj brat posrne. – Rim. 14:20,21.

Ne koristite svoju slobodu za povod tijelu, nego ljubavlju budite sluga jedni drugima.

Jer sav se zakon ispunjava u jednoj riječi, u ovoj: Ljubi bližnjega svoga kao samoga sebe. – Gal. 5:13,14.

3. ČUVAJTE SVOJU SAVJEST ČISTOM.

Sretan je onaj koji sebe ne osuđuje u onome što odobrava. – Rim. 14:22.

Svaki će od nas za sebe položiti račun Bogu. – Rim. 14:12.

4. RAZMOTRITE UTJECAJ NA SAVJEST DRUGIH.

Ali ako vam tko rekne: „Ovo je prineseno kao žrtva”, ne jedite! radi njega koji je to pokazao i radi savjesti:

Savjesti, kažem, ne tvoje, nego njegove. – 1. Kor. 10:28,29.

Nemojmo dakle više jedni druge osuđivati; ali radije prosudite ovo da nitko bratu ne stavlja kamen spoticanja ili povoda za pad. – Rim. 14:13.

5. PRAKTIČNI ZAKLJUČAK.

Stoga, ako jelo sablažnjava brata moga, neću jesti mesa zauvijek, da brata ne sablažnjavam. – 1. Kor. 8:13.

Kao što i ja ugađam svima u svemu, ne tražeći svoju korist, nego korist mnogih, da se spase. – 1. Kor. 10:33.

Pitanje umjerenosti

Kao što je već rečeno, Apostol ne raspravlja o svjetovnom pitanju, nego o onom koje se odnosi samo na Crkvu. Međutim, isto se načelo ne može nepropisno primijeniti još šire na svijet i odnos kršćanina prema čovječanstvu općenito u skladu s umjerenošću. Nije dovoljno da cijenimo vlastite slobode. Imamo još jednu odgovornost prema onima koji nisu tako jaki ili nisu tako jasno informirani kao mi – odgovornost koju nećemo željeti preskočiti ako su naša srca u skladu s duhom Božanske ljubavi. Apostol nam daje pouku,

govoreći da trebamo „činiti dobro svima, a osobito domaćima po vjeri.” Ova se misao može dobro primijeniti na posljednji stih naše lekcije (33), „Svima ugađam u svemu, ne tražeći vlastitu korist, nego korist mnogih, da se spase.”

Kad bi svaki kršćanin mogao istinito primijeniti ove riječi apostola na sebe, učinak na svijet bio bi čaroban – iznenada energičan. Oni bi u kršćanima vidjeli odricanje od vlastitog ukusa i preferencija u interesu drugih, načelo u kojem bi svijet mogao vrlo temeljito uživati i vrlo brzo ga shvatiti. Kad bi svi oni koji sada uživaju u Sadašnjoj istini odlučili živjeti ubuduće, čak i u

duhovnim poslovima života, u skladu s Gospodinovim standardom, kakav bi to utjecaj donio, kakav bi se utjecaj proširio iz njihovih riječi, njihovih misli, njihovih djela! Tada bi Crkva postala, doista, blistavo svjetlo u svijetu! Na nama je da zauzmemo svoj stav uz Gospodina i strpljivo čekamo da nam donese više od nadoknađujućih blagoslova u svoje vrijeme i na svoj pravi način. Zavjet pomaže mnogima u tome. Onaj tko ne nauči žrtvovati vlastitu volju, vlastite sklonosti, u interesu drugih, nikada, bojimo se, neće imati onu pripremu karaktera koju Gospodin zahtijeva od onih koji će s njim biti sunasljednici u Kraljevstvu.

RAZLIČITI STUPNJEVI LJUBAVI

Čini se da je članak u nedavnom broju ovog časopisa pod naslovom „Grieh do smrti” ostavio dubok dojam na mnoge naše čitatelje. Drago nam je zbog ovoga: „Biti unaprijed upozoren znači biti unaprijed naoružan.” Središnja misao tog članka sugerirala je da smo vjerojatno u prošlosti podcijenili broj onih koje će veliki Sudac na kraju vratiti u drugu smrt. Skreće pozornost na činjenicu da nitko ne bi razumno i ispravno mogao biti prihvatljiv Bogu i primiti njegov blagoslov vječnog života osim ako prvo ne bi trebao postići njegovu karakternu sličnost. Budući da je „Bog ljubav,” ovo je standard za sve koje će on priznati kao svoju djecu na nebeskoj ili zemaljskoj razini savršenog postojanja. Božanski zakon: „Ljubi Gospodina Boga svojega svim srcem svojim, svim umom i snagom svojom i blišnjega svoga kao samoga sebe” mora se u potpunosti poštovati. Crkva ovog Evanđeoskog doba mora dostići ovaj slavni standard u duhu svojih umova, u svojim srcima; nesavršenosti njihova tijela prekrivene su Božjom milošću kroz njihovu vjeru u Krista. Svijet tijekom Milenijskog doba zapravo mora doseći standard tog savršenog zakona. Više od toga, nakon što je standard ili oznaka dostignuta, Gospodin zahtijeva da se karakter u skladu s ovim standardom učvrsti. Da bi se to postiglo, opkoračenja, iskušenja i testiranja su dopuštena i posebno su teška, presudna, nakon što je ova oznaka postignuta. „Gospodin, Bog tvoj, ispitat će te, ljubiš li Gospodina, Boga svojega, svim srcem svojim ili ne.”

Ove će premise naši čitatelji općenito prepoznati kao zdrave, biblijske i logične. Slijedi, dakle, da svi koji ne postignu ovaj standard karaktera ne mogu imati Božji dar, vječni život po Isusu Kristu, našem Gospodinu. Srećom, ova kušnja za život ili vječnu smrt nije sada nad svijetom čovječanstva općenito, već samo nad Crkvom. Niti je na Crkvi nominalno, nego samo na onim vjernicima koji su se posvetili i koji su začeti od Duha Svetoga. Ako ovi otpadnu, „Ne ostaje više žrtve za njihove grijehe,” izjavljuje apostol. Budimo sretni što nije naše suditi srcima naše braće. Drago nam je što želimo dobro svima i nadamo se da

će veliki Sudac vidjeti razloge za opravdanje mnogih mana braće, koje su očite nama, i naših mana očiglednih njima. Sveto pismo izjavljuje da Gospodin sudi srcu, a ne vanjštini. Naše je, dakle, da se nadamo svemu povoljnom i da čak ni u što ne sumnjamo, osim ako možemo vidjeti zle plodove u onima koji tvrde da su braća – plodove ponašanja i duha koji su u suprotnosti s Riječju i Duhom Gospodnjim. Čak ni tada ne smijemo protiv njih iznijeti nikakve pogrdne optužbe, već ih ostaviti u Gospodinovim rukama.

S našim najvelikodušnijim mislima, međutim, ne možemo se zaslijepiti pred činjenicom da nema mnogo među Gospodinovim navodno posvećenim sljedbenicima koji daju snažne dokaze da su na tragu savršene ljubavi prema Bogu i svojim blišnjima. Apostol nagovještava da se za takve trebamo bojati i, shvaćajući stvar jasno u srcu, trebamo se bojati za sebe – „Bojimo se da se ne čini da je itko od nas ostao bez obećanja o ulasku u njegov počinak.” – Hebr. 4:1.

S obzirom na strogost ovog Božanskog testa i našu vlastitu nesposobnost da vidimo da ga mnogi doista ispunjavaju i našu pažljivost i straha za sebe, možemo se samo nadati da velika većina onih koji se izjašnjavaju kao kršćani zapravo nikada nisu bili duhom začeti i stoga nisu podložni ovom ispitivanju karaktera u sadašnjem životu. Doista, čini se prilično nevjerojatnim da neki od onih koji su nedavno „izišli između nas jer nisu od nas,” čini se da imaju svoju tvrdnju, barem djelomično, upravo u ovom smjeru: oni osporavaju da su svi začeti duhom, ili da je Bog suzio put do slave samožrtve, ili da patnje Krista, Glave, trebaju dijeliti Crkva, članovi njegova Tijela. Takav stav od strane onih koji su jednom začeti od Duha Svetoga i koji su okusili dobru Riječ Božju i moći nadolazećeg doba čini se da ukazuje na sljepoću koja bi podrazumijevala gubitak prosvjetljenja Duha Svetoga, kao što su nekoć uživali u tome. A to bi impliciralo drugu smrt. Radije ćemo, međutim, pretpostaviti da oni nikada nisu bili stvarno prosvjetljeni – nikada nisu bili stvarno začeti od Svetog Duha; da su se samo posvetili Bogu kako bi

živjeli moralnim životima i promicali njegovu stvar – bez pune predaje na ispravan biblijski način – polažući život i sve pred Gospodnje noge, „prikazujući svoja tijela kao žive žrtve, svete i prihvatljive Bogu i njihovo razumno služenje.” Umjesto da razumiju duhovne stvari, oni su možda samo ponavljali duhovne zapovijedi, bez pravog razumijevanja.

Ovdje se prisjećamo razgovora koji smo jednom vodili s jednom gospođom. Rekla je: „Moj se muž potpuno posvetio Gospodinu i ispovijeda da je začeto od Duha Svetoga i da vidi različita učenja u „Milenijskoj Zori,” „Tabernakulskim Sjenama” itd., koja mu, u vezi s Biblijom, daju veliko prosvjetljenje u pogledu Božanske volje. Ja, naprotiv, nikada nisam napravila takvo posvećenje, ali mogu razumjeti te iste duhovne stvari. Kako to objašnjavate?” U odgovoru smo naznačili tip: dvorište Tabernakula s njegovim oltarom koji predstavlja vjeru u oprostjenje grijeha kroz Kristovu žrtvu; umivaonik koji predstavlja odlaganje prljavštine tijela, itd. Podsjetili smo gospođu da je tabernakul stajao u ovom Dvorištu, ali je od njega bio odvojen prvim velom ili zastorom, koji je predstavljao smrt ljudske volje u potpunoj posvećenosti Božanskoj volji. Rekli smo joj, prema tvojoj izjavi, ti si izvan te zavjese. Još nikada nisi izvršila potpuno posvećenje svega sebe Gospodinu. Vaš muž je učinio takvo posvećenje, iskusio je takvu smrt svoje volje kao što je predstavljeno prolaskom ispod tog zastora, i on je ustao s druge strane njega kao Novo stvorenje, začeto od Duha Svetoga. On vam govori što vidi – zlatne zidove pravog Tabernakula, tešku Zavjesu ili drugi veo, koji razdvaja Svetinju i Svetinju nad svetinjama, Stol Prikaznih kruhova, Zlatni svijećnjak čija svjetlost obasjava sve, kadioni žrtvenik odakle dolazi žrtva tamjana i molitva iza drugog zastora u Svetinju nad svetinjama da pokrije prijestolje milosti. Obraćate pozornost na opise ovih stvari od strane vašeg supruga; imate ih sve na umu; ipak ne vidite u istom određenom smislu i stupnju u kojem on vidi. Vjerujete mu na riječ, u koju imate apsolutno povjerenje. On se pouzda u vječne stvarnosti s kojima je izravno povezan.

Nije li možda mnogo više njih u ovakvom stanju nego što nam je to jasno rečeno? Zasigurno smo sada došli u vrijeme kada će svi koji nisu izvršili stvarno, vjerodostojno posvećenje svojih života Gospodinu – punu i potpunu predaju svoje volje – biti odvojeni od posvećenih. „Gospodin, Bog tvoj, ispitat će te, ljubiš li Gospodina, Boga svojega, svim srcem svojim ili ne.”

„ZVIJEZDA SE OD ZVIJEZDE RAZLIKUJE”

Postavlja se još jedno pitanje: Budući da je očito da svi moraju doći do standard savršene ljubavi, kako bi postigli vječni život na bilo kojem nivou postojanja, koji bi bio ispit po kojem će se dodijeliti različiti stupnjevi slave, kao što sugerira Apostolovo jamstvo

da, „kao što se zvijezda razlikuje od zvijezde u slavi”, tako će biti i u uskrsnuću Crkve?

Odgovaramo da budući da je najmanji primljen u vječni život morao dosegnuti oznaku savršene ljubavi, slijedi da će ovi različiti stupnjevi nagrade predstavljati različite stupnjeve revnosti ljubavi od strane onih nakon što dostignu standard savršene ljubavi. Na primjer, sveti Pavao nije samo želio postići plodove i milosti Duha Svetoga; nije samo bio voljan trpjeti s Kristom, ako je potrebno; nego njegova ga je revnost dovela dalje od ovoga – do slave također u nevoljama; radovati se što se smatra dostojnim trpjeti za stvar svoga Gospodara; s radošću položiti život svoj za braću. Nije mu samo bilo drago samo što ima zajedništvo u Kristovim mukama i što pije njegovu čašu, nego je imao toliku revnost da se radovao ako je mogao dobiti više od svog dijela, više od svog udjela. Bio je na oprezu zbog prilika za službu. Ako su ih drugi koristili, dobro. Kad bi mogao potaknuti ljubav i žar drugih, dobro. Ali ako bi našao neki neobavljen posao koji bi mogao izvršiti, rado bi to učinio. Dobro je rekao da ga možemo uzeti kao primjer u nasljedovanju našeg Gospodina Isusa. Zasigurno možemo zaključiti da će on biti jedan od najsajnijih svjetlila u nebeskom Kraljevstvu i da slijedeći njegov primjer također možemo postajati sve ugodniji našem Gospodinu – ne divljačkim udaranjem po zraku, već mudrošću, razboritošću i vjernošću čineći one stvari koje je Gospodin naznačio da bi bile ugodne u njegovim očima, kao dokaz naše odanosti njemu, njegovoj braći i njegovoj Istini.

JE LI LJUBAV JEDINA KUŠNJA?

Drugi pita: „Je li ljubav jedini test?” Nalazimo da su neki od onih koji su se protivili Zavjetu i sada se postupno sve više i više protive različitim obilježjima Istine prilično ogorčeni, zlonamjerni i zavađeni; ali poznamo nekoliko njih koji imaju barem oblik krotkosti i koji upravo zbog toga imaju veću moć da stvaraju neslogu, jer neki od prijatelja smatraju da on ili ona nisu mogli napustiti Gospodina niti biti napušteni od strane Gospodine, inače ne bi imali tako ljubazne manire. Moje pitanje glasi: Je li ljubav (blagost) jedini test našeg članstva u Tijelu Kristovu?

Naš odgovor je, Ne i Da. Ne, to nije jedini test kako ga promatra običan um, nevođen Svetim pismom. Zar ne poznamo svjetovne ljude koji su vrlo ljubazni i moralni i nježni i strpljivi i velikodušni? Ne poznamo li kršćanske znanstvenike i mnoge druge, za koje vjerujemo da su potpuno izvan odnosa s Gospodinom i potpuno odsječeni od vodstva njegova Duha, posjedujući te iste osobine karaktera – neke od njih u stupnju vrijednom divljenja? S ovog stajališta moramo negativno odgovoriti na pitanje i reći da više od takve ljubavi i spremnosti treba tražiti kao test karaktera i odnosa prema Gospodinu.

Ali postoji još jedno gledište koje nam daje Sveto pismo, i iz njega možemo odgovoriti na ovo pitanje – Da, Ljubav je jedini standard ili test odnosa prema Gospodinu i braći. Razradimo. Blagost, krotkost i strpljivost su doista elementi svetog karaktera, svetog uma, koji će Gospodin razviti u nama: ali oni nisu zbroj ovog karaktera koji zovemo ljubav. Oni su samo grančice ili grane, takoreći, na velikom stablu kršćanske vjere i zajedništva – grančice i grane koje se u određenoj mjeri ponavljaju na drugim stablima i na drugim trsovima osim na onom „Očevog nasada.”

Dajući svoju zapovijed, Gospodin nije odredio, najprije krotkost, blagost, itd., nego: „Ljubi Gospodina Boga svojega svim srcem svojim, umom, dušom i snagom.” Stoga je prvi test odnosa s Gospodinom onaj o vjernosti njemu i njegovoj Riječi. „Ako ne govore po ovoj riječi, to je zato što u njima nema svjetla.” – Iza. 8:20.

Dakle, u traženju kršćanskog bratstva trebamo početi od početka i tražiti odanost Bogu i našem Gospodinu i evanđeoskoj poruci i braći. Krotkost, blagost, strpljivost, itd., pohvalne su osobine kod svakoga, ali ne dokazuju ništa same za sebe. Ne skreće li na to pozornost Apostol kada kaže da bi neki, lažnim riječima i uglađenim govorima, htjeli od vas napraviti trgovinu; to jest, iskoristili bi vas za vlastitu korist, za prosperitet vlastitih planova i ambicija? Nije li to ista misao koju je izrazio drugi apostol koji nas potiče da ne trebamo ljubiti samo riječima, nego djelima i istinom? (1. Ivanova 3:18.) Ove riječi pokazuju da neki vole samo riječi – lažne riječi i uglađene govore. Pravi dokaz iskrenosti ili istinitosti naše ljubavi, kako ističe Apostol, svjedoče naša djela, a ne samo uglađene riječi. U glatkim riječima trebamo tražiti onu revnost za Boga i njegovu Istinu koja bi svoju iskrenost pokazala gledajući i služeći interesima Istine, očitim nastojanjem da se kontroliraju riječi i djela, u skladu s interesima Istine. Naš Gospodin Isus jako je počastio Istinu kada ju je sam napravio identičnom, rekavši: „Ja i moja Riječ.” Tko, dakle, ne poštuje Riječ Gospodnju i ne služi joj, nedostaje taj dokaz ljubavi prema samom Gospodinu.

Gospodin stavlja najmanjeg od svojih učenika kao svog osobnog predstavnika, uvjeravajući nas da se dobrota učinjena, ili učinjena zla, ili zle riječi izrečene, u odnosu na najmanje njegove sljedbenike, računaju kao izrečene ili učinjene njemu samom. Tko god se zavjetuje da će ljubiti Gospodina svim svojim srcem, umom, bićem i snagom i biti revan za njegovu službu, nužno će paziti na Gospodinovu braću, čak i na najmanju od njih – častiti ih, služiti im – i sigurno da ih ne spotakne. Tko god se, dakle, da raspirivati svađu i razdor u Crkvi, koja je Tijelo Kristovo, pruža ovaj dokaz da nema Duha Gospodnjega; da nije „nije njegov;” da su ma kakvi uglađeni govori i slatke riječi koje koristi samo obmane i ne daju do znanja, već naprotiv skrivaju stvarne osjećaje njegova srca.

Pored medenih riječi i glatkih govora neki dodaju medena djela i male pažnje, kako bi imali bolju priliku za ubrizgavanje otrova aspida, koji je pod njihovim usnama. (Rim. 3:13.) Ove medene riječi i djela su mamci iza kojih je pričvršćena udica klevete, zlobnog govora, zlih insinucija itd., kojima potiču razdor i raspiruju gnjev, zlobu, mržnju, zavist, svađu i druga djela tijela i đavla.

Kako u njima prebiva ljubav Božja? Kako ovi ljube Gospodina svim svojim srcem, umom, dušom i snagom i bližnjega svoga kao samoga sebe? Nikako. Oni su u samoj žuči gorčine i okova bezakonja, kao što apostol izjavljuje – međutim, oni mogu mjerljivo zavesti svoje sljedbenike i sebe u suprotno.

Za svakoga od Božjeg naroda je da bude toliko ispunjen njegovim svetim duhom – ljubavlju prema Gospodinu i prema svim slavnim osobinama njegova karaktera – da će biti dokaz protiv takvih neprijateljskih oruđa i, tako daleko od zajedništva sa takvima on će ih instinktivno izbjegavati, baš kao što Sveto pismo izjavljuje. Trebamo „Ljubiti pravednost i mrziti bezakonje” i „ne imati zajedništva s besplodnim djelima tame.” Umjesto toga, trebali bismo ih prekorigiti, ne nužno riječju, ali svakako ponašanjem, tako da nemamo zajedništva s njima, jer mi smo drugog duha, duha života, duha mira, duha istine, duha bratstva, duha Gospodnjeg.

